

Ἀπολειφάδι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐμεινε ἀπὸ τὸ πλύσιμο μιὰ πολειφάδα Κορινθ. Τοῦ ὅσκα μιὰ πολειφάδα σαποῦνι Κονίστρ. Ἐρριξα μιὰ πολειφάδα ἔς τὸ χαράνι γιὰ τὴν πλύσι Γέρμ.

ἀπολειφαδάκι τό, κοιν. πολειφαδάτσι Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) πολειφαδάκι Πελοπν. (Κίτ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀπολειφάδι.

Μικρὸν ἀπολειφάδι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐν ἀπολειφαδάκι σαποῦνι κοιν.

ἀπολειφάδι τό, κοιν. ἀπολειφάϊ Κάμπ. (Ἐλυμπ.) ἀπολ'φάδι Σκῦρ. ἀπολ'φάδ' Μύκ. ἀπολ'φάδ' βόρ. ἰδιώμ. πολειφάδιν Κύπρ. πολειφάϊν Κύπρ. Ρόδ. (Βάτ.) πολειφάδι σύνηθ. πολειφάδ' Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.) πολ'φάδ' Θράκ. Πάρ. (Λεῦκ.) πολ'φάδ' βόρ. ἰδιώμ. πελειφάδι Κωνπλ. πελονφάϊ Ρόδ. (Βάτ.) ἀπογλειφάδι Κύθηρ. κ. ἄ. ἀποβλειφάδι Πελοπν. (Καρδαμ.) ἀπογλειφάδι Τσακων. ἀπογλειφάδι Τσακων. ἀπολειφάδι Πελοπν. (Κίτ.) ἀποπλειφάδι Πελοπν. (Καρδαμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαλειφάδιον < ἀπαλείφιον, ὁ ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ παρ' Ἡσυχ. οὐσ. ἀλείφιον· ὃ χρῶνται οἱ ἀλείπτται. Ὁ τύπ. ἀπογλειφάδι κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ γλείφω, ὁ δὲ ἀποβλειφάδι ἐκ τοῦ ἀπογλειφάδι κατὰ μετάθεσιν καὶ ἀντιμεταχώρησιν τῶν δασέων. Ἰδ. ΓΧατζιδ. Ἀκαδ. Ἀναγν. (1924) 1,475. Πβ. καὶ ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 370. Τὸ ἀποχλειφάδι ἐκ τοῦ ἀποβλειφάδι κατ' ἀμοιβαίαν μετάθεσιν τῶν συμφώνων β καὶ χ, τὸ ἀπολειφάδι κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ λείχω, τὸ δὲ ἀποπλειφάδι κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ πλύνω.

1) Ὑπόλειμμα, μικρὸν τεμάχιον σάπωνος χρησιμοποιοῦντος εἰς πλύσιν, συνεκφερόμενον πολλάκις μετὰ τῆς λ. σαποῦνι χάριν ἐντονωτέρας δηλώσεως τῆς ἐννοίας κοιν.: Μείνανε ἀπὸ τὴν πλύσι κάμποσα ἀπολειφάδια. Πῆρ' ἐν ἀπολειφάδι σαποῦνι κ' ἐπλυνε τὰ χέρια του κοιν. || Φρ. Ἐγινε σὰν ἀπολειφάδι (ἐπὶ τοῦ καταστάντος κατίσχνου) κοιν. Συνών. ἀπογλείμμιδο, ἀπόγλυσμαν, ἀπογλύσμιν 1, ἀπολειφάδα, ἀπολείφαδο, ἀπολείφιν, ἀποσάπουνο.

2) Μικρὸν ὑπόλειμμα πράγματος, ὑπόλοιπον Ἡπ. Ρόδ. (Βάτ.) κ. ἄ.: Πολειφάϊν τυρὶ Βάτ. Συνών. ἀπομεινάδι, ἀπομεινάρι. β) Πρᾶγμα ἀσήμαντον καὶ ἀνάξιον προσοχῆς Θράκ.: Τί πολειφάδι κι αὐτό! 3) Μετων. ἰσχνός, λεπτός, ἀδύνατος, συνηθῶς ἐπὶ καχεκτικοῦ Ἀμοργ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Κύπρ. Χίος κ. ἄ.: Πὸν τὴν κακίαν του ἡ μουνισούνα του ἐγίνην πολειφάδιν Κύπρ. Ὅντες ἤμανε μικρός, ἔνα πολειφάδι ἤμανε Κονίστρ.

ἀπολειφαδιάζω ἀμάρτ. πολειφαδιάζω Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Βαμβακ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπολειφάδι.

1) Λεπτύνομαι ἔνεκα συνεχοῦς ἀποτριβῆς ὡς τὸ ἀπολειφάδι: Πολειφαδιάζει ὁ πάτος τοῦ παπουτσιοῦ - ἡ λεπίδα τοῦ μαχαυριοῦ κττ. Δημητσάν. 2) Μεταφ. καταβάλλομαι, ἐξαντλοῦμαι Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Βαμβακ. Βούρβουρ.): Τί πολειφάδιασες, μωρή, ἔτσι; Βαμβακ. Πολειφάδιασε πὸ τὴν ἀρρώστια Κονίστρ.

ἀπολείφαδο τό, Ἀμοργ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπολειφάδι.

Ἀπολειφάδι 1, ὁ ἰδ.

ἀπολειφαδώνω ἀμάρτ. ἀπολειφαώνω Κάμπ. (Ἐλυμπ.) Μέσ. πολειφαών-νομαι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπολειφάδι.

Κάμνω τι νὰ ἀποτριβῇ, νὰ ἀποξεσθῇ, νὰ καταστῇ ὡς ἀπολειφάδι ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐπολειφάωσε τὴ σιράτα (ἐπὶ τοῦ πολλάκις βαδίσαντος τὴν αὐτὴν ὁδὸν) Ἐλυμπ. Ἀπολειφωμένη εἶν' ἡ πέτρα μὲ τὸ ἄμε κ' ἔλα αὐτόθ.

ἀπολείφιν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ παρ' Ἡσυχ. οὐσ. ἀλείφιον.

Ἀπολειφάδι, ὁ ἰδ.

ἀπολειψανωμένος ἐπίθ. Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λείψανο κατὰ τὰς μετοχ. τῶν εἰς - ὦνω ρημάτων.

Ὁ κίτρινος ὡς λείψανον, ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ νεκροῦ: Ἀπολειψανωμένο τὸν εὐρῆκ' ἀπὸ τὸ φόβο δον. Ἀπολειψαμένη ναι ἀπὸ τὴ γάκητά τζη.

ἀπολειψιά ἡ, ἀμάρτ. πολειψιά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολείπω.

Ἐλλειψις, σπάνις: Τὸ σιτάριν - τὰ καρύδκια φέτος ἐν πολειψιά. Καὶ κατὰ γενικ. Ἐν πολειψιάς φέτι κλπ. || Παροιμ.

Σ τὴν πολειψιάν τῶν κορασίων μιὰν ρκὰν ἐπαρακάλουν τὸ ἐκ-κρέμ-μαξεν τὰ θείλη της σὰν τὰ φτερά τοῦ γάλλον.

ἀπολειώνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λειώνω.

Διαλύομαι τελείως: Ὅ,τι ν' ἀπολειώσῃ τουτοῖνὰ τὸ σαποῦνι θὰ σοῦ δώσω ἄλλο.

ἀπολέμητος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ. ἀπολέμετος Πόντ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπολέμητος.

1) Ὁ καθ' οὗ δὲν ἐγινε ἐχθρική ἐνέργεια ἢ καταδίωξις ἐνθ' ἄν.: Οὐλτε ἐπολέμεσεν κι ἀβούτον ἐφῆκεν ἀπολέμετον Πόντ. Δὲν τὸ παραδίνομε τῶν Τούρκων ἀπολέμητο Ἀρχ. Μακρυγ. 2,87. 2) Ὁ μὴ πολεμήσας Ἀθῆν.: Ὁ δεῖνα πῆγε κ' ἐγύρισε ἀπολέμητος, μόνο ποῦ ντύθηκε στρατιώτης.

ἀπόλεμος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπόλεμος.

Ὁ ἄπειρος πολέμου: Ποίημ.

Κοντάρι μακροκόνταρο, ἔς τὸ χέρι μου κἀνένας

ἀσάλευτο καὶ ἀπόλεμο δὲν ξάνοιζεν ἐσένα

ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. * 26

ἀπολέξιμον τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολέκω, δι' ὁ ἰδ. ἀπολυῶ.

Τὸ νὰ μένη τις ὀπίσω, ὑστέρησις.

ἀπολεπιδίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λεπίδι. Πβ. μεταγν. ἀπολεπιδοῦμαι.

Ἀπολεπίζω, ὁ ἰδ.

ἀπολεπιδισμα τό, ἀμάρτ. ἀπολεπιδιγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολεπιδίζω.

Ἀποβολὴ τοῦ φλοιοῦ. Συνών. ξεφλούδισμα.

ἀπολεπίζω Πόντ. (Οἶν.)

Τὸ μεταγν. ρ. ἀπολεπίζω.

Ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν. Συνών. ἀπολεπιδίζω, ξεφλουδίζω.

ἀπολέρι τό, ἀμάρτ. πολέρι Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λέρα.

Πληθ., τὸ ἀπομένον ἐκ τῆς πλύσεως ἀκάθαρτον ὕδωρ.

ἀπολευκαίνω σύνηθ. πολευκαίνω Κάμπ. κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἀπολευκαίνω.

1) Πλύνων τι λευκαίνω Κάμπ.: Ἄσμ.

Ὡς ἦτον κάψες φοερές τοῦ Μάι τοῖς ἡμέρες, μιὰ παππαῖα πολεύκαινε μὲ τρεῖς της θυγατέρες.

Συνών. λευκαίνω. 2) Τελειώνω τὸ λεύκασμα σύνηθ. : Ποίημ.

Ὡσπου τὸ πλῆμα νὰ σωθῇ κι ὥσπου ν' ἀπολευκάνουν ν' ἀπλώσουνε καὶ τὰ λευκὰ 'ς τοῦ ποταμοῦ τὰ δέντρα ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 28

ἀπολευτέρωμα τό, ἀμάρτ. 'πολευτέρωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολευτερώνω.

Ἐπὶ τῶν ἐγκύων γυναικῶν, ἀπελευθέρωσις ἀπὸ τῆς ἐγκυμοσύνης, αἰσιος τοκετός. Συνών. λευτεριά, ξε-
λευτέρωμα.

ἀπολευτερώνω ἀμάρτ. 'πολευτερώνω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ρ. ἀπελευθερώω.

1) Καθιστῶ τινα ἐλεύθερον, ἐξάγω ἐκ δυσχερειῶν, ἐξ ὑποχρεώσεων. Συνών. λευτερώνω. 2) Ἐπὶ τῶν ἐγκύων, βοηθῶ νὰ γεννήσῃ αἰσίως: Ἀι-Λευτέρι μου, τβαί 'πολευτέρωνέ με! Καὶ μέσ. τίκτω αἰσίως: Ἐπολευτερώθηκα. Συνών. λευτερώνω.

ἀπολεχοῦσα ἡ, ἀμάρτ. ἀπολοχοῦσα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. λεχοῦσα.

Λεχῶ ἀναλαβοῦσα ἐκ τῆς λοχείας, τῆς ὁποίας ἡ ὑγεία ἀποκατεστάθη.

ἀπολεχουσεύω ἀμάρτ. ἀπολοχουσεύω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπολεχοῦσα.

Γίνομαι ἀπολεχοῦσα, ἀναλαμβάνω ἐκ τῆς λοχείας.

***ἀπόληνος** τό, ἀπόληνε Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. λῆνος.

Τὸ ἐκ τῆς πλύσεως τῶν ἐρίων πιναρὸν ἀτόπλυμα.

ἀπολησμοβότανο Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀπολησμονο-
βότανο).

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολησμονῶ καὶ τοῦ οὐσ. βοτάνι, καθ' ἀπλολογία ἀντὶ ἀπολησμονοβότανο.

Φανταστικὸν βότανον προξενεῖν λήθην τοῦ ἔρωτος: Ἄσμ.

Ἀρνί 'φαες μ' ἀρνίστηκες, Ρῆγα, καὶ ξέχασές με καὶ τ' ἀπολησμοβότανο κι ἀπολησμόνησές με.

Συνών. ἀπολησμονόχορτο.

ἀπολησμόνησι ἡ, ἀμάρτ. 'πολ-λησμόνησι Κύπρ.

'πογλησμόνησι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολησμονῶ.

Λησμοσύνη, λήθη: Ἄσμ.

Ἐν ἔδεις 'πογλησμόνησιν νὰ σέ 'πογλησμονήσω (δὲν εἶσαι τοιοῦτος ὥστε νὰ λησμονῇσαι).

Ἐν ἔχουν 'πογλησμόνησιν τὰ μαῦρά της ἀμ-μάδκια, τὴν μάνναν ἐν' ποῦ ἔδωσεν τὸ ἐκάμαν τὴν κομ-μάδκια.

Συνών. ἀπολησμονησιά, ἀπολησμονιά, ἀπολησμο-
σύνη, λησμονησιά, λησμονιά.

ἀπολησμονησιὰ ἡ, Πελοπν. (Μάν.) 'πολησμονησιὰ
Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2,110 'πογλησμονησιὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολησμονῶ.

Ἀπολησμόνησι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀπολησμονησιὰ ποῦ τὴν ἔχω τώρα τελευταῖα! Μάν. || Ἄσμ.

Ἐν ἐν' τῆς 'πογλησμονησιᾶς νὰ σέ 'πογλησμονήσω.

—Ποίημ.

Ἐν ἐν' τῆς 'πολησμονησιᾶς ποτ-τέ τὰ ἔρκατά σας μακάρι ν' ἀκλουθήσουσι τῆς ἄλλοι νὰ πάν μιτά σας

Δλιπέρτ. ἐνθ' ἄν.

ἀπολησμονητής ὁ, ἀμάρτ. 'πολ-λησμονητής Κύπρ.

'πογλησμονητής Κύπρ. ἀπολησμονήτης Χηλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολησμονῶ.

Ὁ κάμων τούς ἄλλους νὰ λησμονοῦν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Νὰ πάης νὰ λειτουρκεθῇς 'ς τούς τρεῖς-ἄτους 'τδεῖνους...

'ς τὸν αἶν 'πογλησμονητὴν νὰ μὲ 'πογλησμονήσης

Κύπρ.

Ἐν τὰ σέμπα βρίσκεῖς τ' ἀνοιχτά, 'ς τὰ ξέβα σφαλισμένα καὶ ρίχνουνε καὶ τὰ κλειδιά 'ς τὸν ἀπολησμονήτην

Χηλ.

ἀπολησμονιά ἡ, ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 124
'πογλησμονιά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολησμονῶ.

Ἀπολησμόνησι, ὁ ἰδ.: Ἡ κατάρα μοιάζει τῆς ἀπο-
λησμονιάς.

ἀπολησμονιάρης ὁ, Νίσυρ. —ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 21

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολησμονῶ.

Ὁ λησμονῶν, ἐπιλήσμων ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

... ἐκεῖ μέσα κάθεται ὁ ἀπολησμονιάρης,
ὅπου μ' ἀπολησμόνησε καὶ πρὸ δὲ μὲ θυμᾶται

Νίσυρ. —Ποίημ.

Ἐν τὸν καρδιοκλέφτη ὁμορφονερό, τὸν ἀπολησμονιάρη

ΙΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν.

ἀπολησμονόχορτο τό, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολησμονῶ καὶ τοῦ οὐσ. χόρτο ἡ
ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. λησμονόχορτο.

Φανταστικὸν βότανον τὸ ὁποῖον προξενεῖ λήθην τοῦ
ἔρωτος: Ἄσμ.

Ἀρνί 'φαες μ' ἀρνίστηκες, 'ρίφι καὶ ξέχασές με
καὶ τ' ἀπολησμονόχορτο κι ἀπολησμόνησές με.

Συνών. ἀπολησμοβότανο.

ἀπολησμονῶ Ἡπ. Κάμπ. Κάσ. Κρήτ. Λευκ. Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Χίος (Καλαμ.) κ.ά. —ΔΚαμπούρογλ. Νεραῖδ.
κάστρ. 106 ἀπολησμονοῦ Σκῦρ. ἀπουλ'ομουνῶ Θράκ.
(Αἶν.) ἀπαλησμονῶ Ἀνδρ. Μεγίστ. Τηλ. 'πολ-λησμονῶ
Κύπρ. 'πογλησμονῶ Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἀπολησμονῶ. Διὰ τὴν γένεσιν τοῦ γ εἰς
τὸν τύπ. 'πογλησμονῶ πβ. λάρος-γλάρος, λξόντας
-γλξόντας κττ.

Λησμονῶ ἐντελῶς, οὐδόλως μνημονεύω ἐνθ' ἄν.: Ποτέ
μου ἐν 'πογλησμονῶ Κύπρ. Ποῦ τὸν καιρὸν ποῦ ἐν σέ 'δα
ἐπολ-λησμόνησά σε αὐτόθ. || Γνωμ.

Πρόσωπα ποῦ ἐν θεωρεῖονται | γλήορα 'πολ-λησμονεῖονται
Κύπρ. || Ἄσμ.

Παλαιὸς φραγμὸς δὲν καίεται, καινούργιος ἐν πατειέται,
μὴ παλαιὰ ἀγαπητικεῖα ἐν ἀπολησμονεῖται

Κάσ.

Ἄν ἐποξέχασες ἐσὺ, μάννα, τ' ἀγαπητοῦ σου,
ἐπολησμόνησα κ' ἐγὼ τοῦ γλυκοποθητοῦ μου

Κάμπ.

Ἐπαλησμονηθήκαμε σὰν τὸ πουλλὶ ποῦ πάει

'ς τὴ βρούσι γιὰ νὰ πιῇ νερὸ κι ὁ κυνηγὸς τ' ἀρπάει

Τηλ.

ἀπολησμοσύνη ἡ, ἀμάρτ. 'πογλησμοσύνη Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. λησμοσύνη.

Ἀπολησμόνησι, ὁ ἰδ.

ἀποληταριάζω Λεξ. Βλαστ. (λ. ἀπολυταριάζω)
Πρω. (λ. ἀπολυταριάζω).

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ληταριάζω.

Ἀπαλλάσσω τινὰ τῶν δεσμῶν, ἀφίνω ἐλεύθερον.

ἀπολιγάζω πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λιγάζω.

Τελειώνω τὴν ἡλίαν: Ἀπολιγάσαμε τὴ σταφίδα-τὰ
σῦκα κττ.

